

Τύπος Ἀνάσσης ἦτο,
καὶ γὰρ δεινροφυτείας
ἐφρόντιζε καὶ δάση.

Ἐν ταῦτοις ἠγορευτο
καὶ ἀεὶ διπλωματίας
γὰρ νὰ διασκαδάσῃ.

**Ἀναμνήσεις
Βασιλείας.**

Φ. — Θυμοῦμαι, πατριώτα,
τὸν ἐρχομὸν τῆς τότε,
ποῦ γιὰ δυνάμει μας χάρι θαρρῶ πῶς εἶχε γίνει
δοθόδοξος κ' ἐκείνη.

Κι' ἐπαλλε κάθε στήθος
κ' ἔτρεξε κόσμον πλήθος
ζήτη της ν' ἀλλάξῃ.

Δὲν βιάστε κανεὶς
πῶς τοῦτ' ἢ Γερμανίς
τὴν πίστι μας θ' ἀλλάξῃ.

Μεγάλη μας χαρὰ...
μάννα, νοικοκυρά,
καὶ διπλωμάτις ἀνάσσης.

Ποῦ γίνεται θυσία
μόνο γὰρ τὴν Πρωσσία
καὶ γὰρ τὸν ἀδελφὸν της.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα
τῶν Χρυστὶ ὄλλων βλάστημα
λένε πῶς εἶχε μείνει.

Χωρὶς νὰ δόσῃ θαύρα
γι' αὐτὴν τὴν κασσιδιάρα,
τὴν παλαιοραμοσσηνῆ.

Τῆς Βασιλείας ταυτοῦδ'
μακροῦς ἀγῶνας τόσους
εἶχε τὸν θρόνον της ἐδοῦ,
μὰ τὴν ψυχὴ στοὺς Πρωσσοὺς.

Ἵμνεῖτε τὴν, παιδιὰ, καὶ σὲς,
καὶ νῦν καὶ στὸν αἶμα...
ἦτο Βασίλισσα Πρωσσίας

ἢ Ἑλληνικὴ Κορώνα.
Θαυμάζω καὶ τὸν τρόπο της
καὶ τὸν δικὸν μας τρόπο.

δοῦλευε γιὰ τὸν τόπο της
μέσ' στὸν δικὸν μας τόπο.

Με σκέψιμ' ἔξυπνάδα,
μὲ τόσα, μετ' ἐλπίβανη,
τρεχάματ' ἄνω κάτω.

Ἦθελε τὴν Ἑλλάδα
μὲ τρόπο νὰ τὴν κἀνῃ
Γερμανικὸν Δουκάτο.

Ἰσθμὸς καὶ βοήθους
καμπόσους ἀγαθούς
Σωτήρας τῶν Ἑλλήνων.

Κι' ἐγὼ μὲ τοὺς κρηφίνας
ἐβλεπα τὰς Ἀθήνας
ὡς εἶδος Βερολίνου.

Κι' ἐβλεπα ἔξουτι ἀσπιδος
νὰ κάνουνε τοὺς Ἀσπιδες,
κ' ἐγίνεσαν Οὐδάνοι
κ' ἐβλῆσαν Περῶσσαν κρήνη.

Μὲ μιὰ ματιὰ της μόνο
ἐσκυβῆσαν μπρὸς τὸ θρόνον
λογῆς λογῆς κοπέλια
καὶ δοῦλοι της ποικίλοι,
καὶ τὴν Ἀνάντ' ἠπέλει
μεγάλη συφορέλια.

Ἐβλεπεν ἢ κτίσις πᾶσα τῶν Συμμάχων ἐνεὰ
ἐναντίον της ν' ἀφῶζῃ
καὶ τὰ δόντια της νὰ τριζῃ
τῶν Σωτήρων τῶν γενναίων ἢ γενναία γενεὰ.

Πλήνδ' Ἰνδεμποῦργὸν Πρωσσίας ἔγει' ἔξαυρα φιλέλλην
κ' ἔστρεψε κ' αὐτὸς τὰ πότ' στὸν Σωτήρην τὴν γὰρ ἔλιν
κ' ἀνταμείβων ἐκδουλεσσοὺς φίλων πολεμοχαρῶν
ἐγγυηθῆ' στὸ παρῶν,
ἐγγυηθῆ' καὶ στὸ μέλλον
πλοῦτον Πρωσσιῶν φρασέλων.

Ἦσθην ἢ Πατρις ἢ δόλια μὲ βαρῶν σταυρῶν ἐπ' ὤμων
πρὸς τὸν Χίνδεμποῦργον τὸν φίλον μέγας διαρκῶς εὐ-
καὶ τοῦ κάνει ρεβερέντιαις καὶ τοῦ λέει μὴ μὲρσί,
ποῦ βάλει νερὸ λυγὰν στῶν Σωτήρων τὸ κρασί.

Τέτοια, βρε Περικλέτα μου, κ' ἄλλα τρομακτικὰ
μᾶς λένε τὰ περίφημα τὰ κρυπτογραφικὰ.
Μεγάλα κατεργάετο πολιτικὴ κούφια,
κ' ἐνθ' ἀπερίμενες καὶ σύμψηχ' ψυχρὴ καὶ ψόφια,

σ'έκεινη τὴν Ἁγία Σοφία νὰ πᾶς μὲ τὴν Σοφία,
ὀλίγου δεῖν καὶ θάβλεπες μὲς σ'τάς κλεινὰς τὴν Σοφία

Καὶ τότε θάβλεπες ἐδῶ Βουλγάρων συντροφιά
τριγύρω σ'τὴ Βασιλίτσα, τριγύρω σ'τὴ Σοφία,
καὶ τότε θάβλεπες σ'αὐτὴν μὲθ' ὅλων τῶν Συμβούλων:
νῦν ἀπολύεις, Δέσποινά, τὸν ταπεινὸν σου δούλον.

**Παγὶς εἶχε γίνεαι
καὶ ἡ ράβδος ἐκεῖνη.**

Π.— Τί μελίστουτος αὐδὴ
μάγεψε τὸν Κωνσταντῖνον ;...
πῶς πληρώσαμε καὶ ἐκεῖνο
τὸ Στραταρχικὸ ραβδί.

Τί μᾶς ἦτανε γραφτὸ
νὰ τραβήξωμε μ'αὐτό.
Τῶγε στήριγμά του μόνο
καὶ ἀποκοθμὶ γιὰ τὸν Θρόνον.

Ἄχ! ἐκεῖνο τὸ ραβδί
συνετάραιε τὰς φρονίας,
καὶ δὲν ἦτανε κανένας
ποῦ νὰ μὴν τὸ τραγουδῆ.

Ποῖα ράβδος, μὴ φοβέσθαι,
καὶ σημεῖον τῶν καιρῶν,
καὶ ἔλεγες συχνὰ καὶ σὺ
πῶς θὰ γίνῃ καμμιὰ μέρα
νέα ράβδος Ἀαρῶν,
νέα ράβδος Μωϋσῆ.

Τί χαρὰ σου, θεοτοθμῆ,
ὅταν μέσα στοῦς κλαυθμῖδας
ἐκπιπτοῦς τ' ἀποκοθμὶ
τῆς ἑλληνικῆς Κορώνης.

Ὅμως πέρασεν καιρὸς,
καὶ ἔγινε σ'τὸν Βασιλεῖα
δθεντερα φαίμακρον,
κόμπρα καὶ δεντρογαλιό.

Ἦταν γενοῖθαι παγίς,
ἕως ποῦ σ'ἀν καταγίς
ἔσπασε μαζί με τὰλλα
σ'τὴν δειψή μας τὴν καινὰλα.

Τότε γέρον κενυφῶς
εἶδα νὰ σφεσθῆ τὸ φῶς
σελαγιζόντες τασθ.

Κ'ἔτρεχαν Ρωμηοὶ τῶν μύθων
γιὰ ν'ἀνέλθουν ἀπὸ τὸν πῆδον
τῶν κορῶν τοῦ Δαναοῦ.

**Ραβδί θραβολομένο
καὶ ἀλήθεια μαγεμένο**

Φ.— Ἐκεῖνο τοῦ γένουσε διαβολικὸ μπουρὶ
καὶ ἔτρεμανε κουφάρα Πρωθικουφῶν σακάτια,
ἀλλ' ὅμως ὁποιος θέλει Κορῶνα νὰ προῆ
δὲν πρέπει νὰ πεισμῶνῃ καὶ ν'ἄχῃ φεγγαριάτικα.

Γνωρίζετε, παιδιὰ,
καὶ Στραταρχὸν ραβδί,
πῶς δύσκολα δὲν σπᾶνε.

Κι' ὅσοι σ'έκεινα μόνον
στηρίζουν τὴν Κορῶνα
φεύγουν καὶ πάνε πᾶνε.

Τότε φεύγουνε Ρηγάδες καὶ ραβδόχοι δυνατοί,
ποῦ τοὺς τραγουδοῦσαν Μοδάς,
τότε φεύγουν Ἀετοί,
τότε φεύγουν Ἀετούσσης
ποῦχαν τὸ φτερομὴ πῆχον
καὶ μὴ παθαῖ τὸ νόσον.

Μὰ θαρῶ πῶς τώρα πλέον
Μοναρχῶν καὶ Βασιλέων
θὰ μαζέψουν τὸ λαογιό.

Καὶ ζυνοῦς θ' ἀποπινάξουν
οἱ λαοὶ καὶ θὰ φωνάξουν :
χαῖρε, χαῖρε λευθεριά.

Θὰ λείψῃ καθε μᾶχη
'στοῦ κόσμου τὸν κλαυθμῖδα,
καὶ θάλλθουν νέο χρόνον.

Ὅποι κανεῖς δὲν θάχῃ
πατέρα με Κορῶνα
καὶ μακάρια σ'τὴν Κορῶνη.

Π.— Ἄλλ' ὅμως ἕως τότε καὶ ἐγώ, βρε φαίμακρον,
θὰ πέρνω τὸ ραβδί μου καὶ θὰ σὲ μπαλαρώνα.

**Ἡ Τραπεζὰ τῶν Ἀθηνῶν
γνωστοποιεῖ πρὸς τὸ κοινόν.**

Τὸ τμήμα τῆς Τραπεζῆς, αὐτοῦ τῆς Ναυτιλίας,
παντοῖαν ἀποκρίσιν ναυλώσεως καὶ ασφαλείας
τὰ μᾶλα συμφορούσας δεόντως ἐκτελεῖ,
οὐχ ἦτον καὶ ἀγοράζει τοιαῦτα καὶ πωλεῖ.
Καὶ κάθε κλοικητῆς ἢς σπεύσῃ πρὸς ἐκεῖ,
ποῦ Τραπεζῆς τῆς πρώτης ὁ Ἀγέρας διοικεῖ.